

Posudek vedoucího diplomové práce Pavlína Sedláčkové na téma – Podmíněné propuštění ve světle současné judikatury

Úvodem je třeba konstatovat, že není namístě uvádět v diplomové práci poděkování vedoucímu práce, neboť diplomantka se na vedoucího práce za celou dobu s žádným problémem neobrátila a nic s ním nekonzultovala.

Diplomantka zvolila při zpracování tohoto tématu, které je stále aktuální, metodu kompilace i komparace. Rozsah použitých pramenů je třeba považovat za dostatečný s výhradou absence původních pramenů v části, kde autorka srovnává naši úpravu s úpravou v jiných státech.

Práce je rozdělena do pěti základních kapitol, které na sebe logicky navazují.

Po úvodní části, kde diplomantka vysvětluje, proč si zvolila toto téma, následuje historie podmíněného propuštění, která začíná rokem 1796 – Západohaličský trestní zákoník. Fakticky se ovšem zabývá autorka úpravou v trestním zákoně z roku 1852. Lze ocenit zmínku o zákoně č. 562/1919 Sb., ovšem podkapitoly 2.3. a 2.4. se netýkají tématu, stejně jako amnestie (2.8.). Správně je pak zdůrazněna novela č. 390/2012 Sb. a celkově lze tuto kapitolu hodnotit v podstatě pozitivně.

Pokud jde o současnou právní úpravu, autorka zmiňuje správně tzv. restorativní justici a ocenit lze i „SAPRO“, byť grafická úprava obdobně jako u jiných částí práce svědčí o zjevné snaze diplomantky navýšit počet stran práce. Zajímavá je ekonomická stránka problému a s dostatečnou znalostí věci je zpracována kapitola 3.4. – Podmínky podmíněného propuštění. Závažným nedostatkem je ovšem to, že autorka vůbec nezminila úpravu po novele trestního zákoníku z roku 2020, která se dotkla podstatně ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákoníku a na to by měla tedy reagovat při ústní obhajobě. Chybí pak jakákoliv zmínka i o poslední novele z roku 2021, která se dotýká § 89 trestního zákoníku nebo alespoň sdělení, že tato novela byla připravována.

Pokud jde o procesní stránku, tedy řízení o podmíněném propuštění, tato část je vcelku dobře zpracována, ale i zde chybí poslední novela, která se dotkla ustanovení §§ 331 až 333 trestního řádu. Pokud jde o podkapitolu 3.5.6., je zde kromě domácího vězení jen nepatrná souvislost se zadaným tématem.

Stěžejní částí práce měla být judikatura, kde sice diplomantka provedla zajímavý výběr rozhodnutí Ústavního soudu, případně Nejvyššího soudu, ale rozbor problémů v judikátech naznačených měl být mnohem podrobnější a autorka mohla alespoň v některých případech uvést vlastní názor (např. na otázku projednání stížnosti ve veřejném zasedání).

Kapitolu, která se týká mezinárodní komparace, lze na jedné straně ocenit z hlediska počtu jiných států, u kterých autorka provedla srovnání, avšak vhodnější by zřejmě bylo srovnání podrobnější s jedním či dvěma státy. Navíc je zřejmé, že autorka, kromě Slovenska nečerpala z původních pramenů.

V šesté kapitole jsou uvedeny úvahy de lege ferenda a i zde by měla diplomantka při ústní obhajobě některé věci podrobněji rozvést. Konkrétně např. co by převzala z úpravy

v Kanadě (viz strana 41 práce), dále by mohla konkretizovat „plán“ či uvést nějaký reálný příklad. Pokud jde o finanční gramotnost, vzdělávání v tomto směru již ve výkonu trestu existuje, ale jak zajistit jeho pokračování po propuštění na svobodu, autorka neuvedla.

Pokud v této kapitole odkazuje diplomantka i na nález Ústavního soudu z roku 2021, podle kterého by obecné soudy měly v případě zamítnutí žádosti dávat odsouzenému určitý návod, jak se má chovat, není zřejmé, zda autorka tento názor podporuje či nikoliv, neboť v závěru uvádí, že by soudům mohla být dána pravomoc zkrátit lhůtu k podání další žádosti. S tím může souviset pak i další věc, kterou by se měla zabývat diplomantka při ústní obhajobě, a to otázka lhůt k opakování žádosti o podmíněné propuštění u krátkodobých trestů.

Pokud pak autorka shrnuje své myšlenky v Závěru práce, není moc přesvědčivé její přirovnání k „zedníkovi, který by boural vlastní zed“.

Pokud tedy jde o hodnocení předložené práce, je bohužel zřejmé, že ta trpí několika podstatnými nedostatky. Pokud jde o rozsah práce, ten je nepochybně hraniční, neboť když vynecháme úvod a závěr, jde pouze o 45 stran a navíc některé stránky nejsou dostatečně osazeny textem.

Stěžejní část práce, tedy kapitola 4, je zpracována poněkud povrchně a čítá necelých šest stran.

Posledním podstatným nedostatkem je to, že autorka v práci vůbec nezmínila novely, které se tohoto tématu týkají, a to především z roku 2020, ale i z roku 2021.

Proto bude velmi mnoho záležet na kvalitě ústní obhajoby a teprve poté bude možné rozhodnout, zda lze diplomovou práci jako celek považovat za vyhovující.

V Plzni dne 6. ledna 2022

JUDr. Eduard Wipplinger